

Fantastický život s hudbou

Dagmar Inštorisová | Pravda | 06.05.2015

Divadlo Aréna opätovne výberom textu a jeho spracovaním potvrdilo, že je najprogressívnejším slovenským profesionálnym divadlom. Hra Marka Maďariča *Dáma bez kamélie* v réžii divadelného voľnomyšlienkara Martin Čičváka je rázna, presná vo významne a nezatajujúca takmer nič zo slovenských reálií vyšších spoločenských vrstiev. Prinajmenšom toho, čo si o ich živote myslíme či namýšľame. Jej metaforická rovina je od počiatku jasná, umožňuje tak ponorenie do príbehu, hereckých výkonov a hlavne spevu hlavnej postavy - "smotánkovej" prostitútky Rity.

Dialógy sú síce niekedy na hranici banality, všednosti a divadelnej „nepoetickosti“, ale v ostrom významovom kontraste k scénografii a hudbe pomohli vytvoriť pôsobivý obraz zničenia „sveta po“. Po vnútornom rozpade manželského zväzku, drogovom opojení, veľkej privatizačnej krádeži bez trestu, „nákupe“ mladých mileniiek starnúcimi mužmi, neústupného a nezmieriteľného boja otca so synom až tak, že ho obral o jeho životnú lásku atď.

Inscenácia sa začína ako veľká stredoveká hostina, na ktorú sú na „javisko“ pozvaní aj diváci. Môžu piť a tancovať rovnako ako herci vo svojich postavách či spolu s nimi a tvorcami inscenácie sedieť po jej bokoch a odtiaľ sledovať celý príbeh. Končí sa však ako tragická a typická monodráma. Hlavná hrdinka je mŕtva a nik ani nevie, kde je pochovaná. Až v závere zisťujeme, že sa zúčastňujeme na kare alebo (ako sa píše v bulletine) súčasnej verzii stredovekého tanca smrti.

Takýchto prekvapení, nových významov, inscenácia ponúka viacero. Prvým veľkým je scénická, metaforicky poňatá „fantastická“ hudba Fun rádia, ktorú v štýle disco naživo púšťa Martin Madej a na ktorú takmer po celý čas predstavenia tancujú všetci herci. Do nej občas večná milienka Rita „vpletá“ svoje tragické a tragizujúce spevné melódie – pripravuje nás na svoj skon. Druhým je scénografia, zábradlím vyznačený tanečný priestor „smotánky“, v ktorom sa všetci tvária, že sa im fantasticky žije, hlavne vtedy, keď na nich takmer po celý čas príbehu padá zlato (lístky zlatej farby). Posledným je pohyb a náročnosť jeho zvládnutia všetkými hercami až po „jogínsky“ kotúľ vzad Jany Olhovej, v ktorom dokázala technicky čisto odhovoriť veľa textu.

Hereckým prejavom (aj kvôli ktorému treba *Dámu bez kamélie* vidieť) patrí na prvom mieste výkon Alexandra Bártu. Jeho Andy je šťastným milencom i melodramaticky trpiacim hrdinom.

Nie tradičným spojením nie tradičnej hudby, pohybu a scénografie vznikla inscenácia, ktorá poskytuje veľký priestor nielen „emóciám“ (ide o novodobú melodramu, tak prečo nie!), ale aj úvahám o zmysle života. V závere ho síce moralizátorsky a pomerne lacno monológom potvrdzuje hlavná negatívna postava príbehu Andyho otec Karol, ale niekedy je potrebné ho aj týmto spôsobom pripomenúť.

Inšpirácia Alexandra Dumasa ml. životom skutočnej kurtizány Marie Duplessis pri písaní románu Dáma s kaméliami podobne ako Maďaričova inšpirácia slovenskými reáliami cez tento román priniesla svoje ovocie.

Malá poznámka na záver. Škoda, že sa v inscenácii fajčí – aj keď iba na chvíľu a necelá cigareta. Ak by bola celá či by cigaret bolo viac, možno by sa už ani nedalo z hviezdíčiek uberať. A nie iba preto, že hlavná postava tohto „vymysleného“ príbehu zomrela na rakovinu.

Hodnotenie Pravdy: 3 a ½ /5

Marek Maďarič: Dáma bez kamélie /

réžia: Martin Čičvák /

scéna: Martin Čičvák, Michal Skočovský /

kostýmy: Nina A. Stillmark /

choreografia: Tomáš Krivošík /

hrajú: Alexander Bárta, Natália Puklušová, Ivan Vojtek, Braňo Deák a ďalší /

premiéra: 29. apríla v Divadle Aréna Bratislava